

culturals i esportius. La ciutat del 93 disposarà d'unes grans àrees d'oxigenació —el parc de Ponent, el del Congost i el de Torras Villà— i d'una gran infraestructura cultural i esportiva. Cada barri —encara que les delimitacions no siguin prou definides— tindrà espais propis. La ciutat, a més, podrà oferir a la comarca tot un seguit d'instal·lacions que per l'envergadura i l'alta capacitat —Pavelló Olímpic, Teatre-Auditori, etc.— ultrapassen la pròpia demanda local. Però tot això té un problema: malgrat tots els esforços, la intervenció ciutadana no s'ha incrementat al ritme de l'obra feta. Aquesta és una mancança, tot i que paradoxal, propiciada, en part, per la democràcia.

Per tant, la ciutat que ens trobarem dintre de quatre anys no serà molt diferent a l'actual. Això sí, més acabada. El problema no serà tant de crear de bell nou com de mantenir i conservar el patrimoni construït. Farà falta molta imaginació i moltes dosis d'entusiasme per a fer rendibles tots els espais i equipaments existents. I amb això, sí que sóc pessimista. Evidentment, hi haurà problemes de pressupost, però el més greu continuarà essent l'escàs protagonisme de la societat civil. El teixit social d'una ciutat es vertebrava a través de la participació activa en les diverses institucions que la mateixa comunitat es dona. Ara per ara, aquesta inquietud col·lectiva no hi és o, si més no, és molt minoritària. Es pot córrer el risc, d'una forma totalment involuntària, de fomentar una massa social passiva pel que fa als assumptes cívics i culturals malgrat que un segment d'aquest col·lectiu esdevingui molt actiu en el camp dels negocis i el comerç. En definitiva, una societat altament consumista i perillosament contemplativa. De molt poc haurien servit tots els esforços anteriors.

Després del 92, ja ho hem dit, comença una nova etapa. Els Jocs Olímpics i tot la resta quedaran en el record, ingredients necessaris per a l'especulació històrica del nostre passat més immediat. La ciutat, més acabada, crearà noves contradiccions i més mancances avui encara no plantejades. Les primeres pluges de setembre, després de la cloenda, tornaran a posar les coses al seu lloc, tips, potser, de tanta fastuositat estètica. Ben segur, però, que sorgiran d'altres projectes, si cal, més engrescadors, noves fites a assolir. Una nova data capaç d'ésser un nou element aglutinant. O potser no. Tanmateix la pregunta, de nou, haurà d'ésser la mateixa: Quina ciutat ens trobarem...?

Josep Homs i Corominas